

Dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr
Alkotmánybíróság
Budapest

Ügyszám: **IV/1175-3/2016.**

Tárgy: hiánypótlás

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1175-4/2016
Érkezett:	2016 SZEPT 21. Gere
Példány:	Kezeliiroda:
Melléklet:	db

Tisztelt Főtitkár Úr!

A T. Főtitkár Úr fenti számú levelére hivatkozással, alulírott, dr. Petruska Emil ügyvéd, mint [REDACTED] kérelmező jogi képviselője, az előterjesztett indítványt a következőkkel egészítem ki:

A megsértett alapjogok kérdéséhez:

Általánosságban:

Alaptörvény - XV. cikk

- (1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.
- (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.
- (3) A nők és a férfiak egyenjogúak.
- (4) Magyarország az esélyegyenlőség és a társadalmi felzárkózás megvalósulását külön intézkedésekkel segíti.
- (5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

Alaptörvény - XXVIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
- (2) Senki nem tekinthető bűnösnek mindaddig, amíg büntetőjogi felelősségét a bíróság jogerős határozata nem állapította meg.
- (3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.
- (4) Senki nem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, amely az elkövetés idején a magyar jog vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.
- (5) A (4) bekezdés nem zárja ki valamely személy büntetőeljárás alá vonását és elítélését olyan cselekményért, amely elkövetése idején a nemzetközi jog általánosan elismert szabályai szerint bűncselekmény volt.
- (6) A jogorvoslat törvényben meghatározott rendkívüli esetei kivételével senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltethető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által

meghatározott körben - más államban törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.

Konkrétan:

1. Az indítványomban már utaltam arra, hogy a sértetteket a Be. szerint azonos jogok illetik meg, tehát a törvény előtt valamennyien egyenlőek. Sértett és sértett között semmilyen önkényes különbségtétel nem tehető.

Az ügyben eljáró bíróságok - az indítványban már kifejtettek szerint - nem ismerték el az Ügyfelemnek, mint a bűncselekmény sértettjének a más sértettekével azonos jogait. Ez - megítélésem szerint - **sérti az Alaptörvénynek a törvény előtti egyenlőségről rendelkező XV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat**. A bíróságok egyben hátrányosan meg is különböztették az Ügyfelemet egyéb helyzete, konkrétan amiatt, hogy egy bizonyos bűncselekménytípusnak (hamis vád) nem pedig másnak volt a sértettje. Ez a hátrányos megkülönböztetés **az Alaptörvény XV. cikke (2) bekezdésébe ütközik**.

E körben hivatkozni kívánok a **3112/2016. (VI. 3.) AB határozatra**, amely az önkényes megkülönböztetés tilalmával kapcsolatos AB gyakorlat lényegét a következőképpen foglalta össze:

"... [a]z Alkotmánybíróság felidézi az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános egyenlőségi szabály értelmezése során kimunkált gyakorlatát, amely a jogrend valamennyi szabálya tekintetében azért biztosítja az egyenlően kezelés követelményét, mert az egyenlőség végső forrása az egyenlő emberi méltóság. A jogegyenlőség klauzulája a közhatalmat gyakorlók számára tehát azt az alkotmányos parancsot fogalmazza meg, hogy valamennyi személyt egyenlő méltóságúként kezeljenek, és szempontjaikat egyenlő mércével és méltányossággal mérjék. Ez a követelmény pedig az egész jogrendre kiterjed, ugyanis **a közhatalmat gyakorlók kötelesek egyenlő elbánást biztosítani a joghatósága alá tartozó minden személy számára**. Ebből következik, hogy egy adott szabályozás abban az esetben nem felel meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében foglalt alkotmányos mércének, ha végső soron az emberi méltósághoz fűződő jogot sérti. Vagyis a jogegyenlőség elve nem bármifajta különbségtételt, hanem csupán az emberi méltóságot sértő megkülönböztetéseket tilalmazza. Alaptörvény-ellenes, vagyis emberi méltóságot sértő megkülönböztetés abban az esetben állapítható meg, ha a különbségtétel önkényes. **A hátránnyal járó különbségtétel az általános mérce szerint akkor minősül önkényesnek, ha nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka**. Ennek ellenőrzéséhez elsődlegesen az intézkedés legitim célját szükséges vizsgálni. Ezen kívül szükséges értékelni egyfelől azt, hogy az intézkedés alkalmas-e a legitim cél eléréséhez, másfelől pedig azt is, hogy az elérni kívánt, legitim cél által kijelölt személyek köre egybeesik-e az intézkedéssel érintett személyek körével. Mindezen szempontok nyújtanak lehetőséget annak eldöntéséhez, hogy egy különbségtétel önkényesnek, ésszerű indokot nélkülözőnek tekinthető - e."{Indokolás [23]}

Az Alkotmánybíróság a **42/2012. (XII. 20.) AB határozatában** pedig arra mutatott rá, miszerint "[...] az azonos szabályozási koncepción belül adott, homogén csoportra nézve eltérő szabályozás a diszkrimináció tilalmába ütközik, kivéve, ha az eltérésnek ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka van, azaz az nem önkényes. [...]". "Nem lehet viszont hátrányos megkülönböztetés tilalmáról beszélni akkor, ha a jogi szabályozás eltérő alanyi körre állapít meg eltérő rendelkezéseket." (Indokolás [28])

A fentiekből - álláspontom szerint - egyértelműen következik, hogy a sérelmezett eljárás azonos csoporton belül, ti. a sértettek között, tesz önkényes és ésszerűtlen különbségtételt, amelynek nincs alkotmányosan indokolható alapja.

2. A bíróságok nem vitatták, hogy az Ügyfelem által benyújtott vádindítvány minden törvényi tartalmi kritériumnak megfelelt, ennek ellenére az ügyben tárgyalást kitűzni, az ügy egyedi vonatkozásait vizsgálni, illetve az ügyet érdemben elbírálni nem voltak hajlandóak. Ennél fogva **sérültek az Ügyfelemnek a bírósághoz forduláshoz, a tárgyaláshoz, illetve a tisztességes eljáráshoz fűződő, az Alaptörvény - XXVIII. cikk (1) bekezdése által garantált alapjogai.**

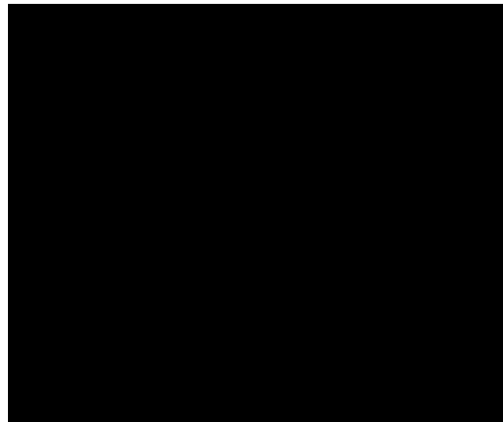
Az Alkotmánybíróság a **3238/2015. (XII. 8.) AB határozatban** megerősítette az 59/1993. (XI. 29.) AB határozatban kifejtetteket, miszerint: „**[a] bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek.** A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, elszenvedői a bírósági eljárásnak. **Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogukat és kötelességeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére.**” {Indokolás [28]}

Nézetem szerint ez is alátámasztja Ügyfelemnek a bírósághoz forduláshoz, tágabb értelemben a pedig tisztességes eljáráshoz való joga sérelmét a jelen ügyben.

E kiegészítésekkel az indítványt fenntartom.

Budapest, 2016. szeptember 21.

Tisztelettel:

DEPARTMENT OF THE ARMY

WASHINGTON, D. C. 20315